

Arrest

nr. 268 609 van 22 februari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat voor X werd ingediend op 2 november 2021 door X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind, om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 september 2021 houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ELGAZI, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 april 2021 diende de vader, mede wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige verzoekster H. O. (hierna: verzoekster) een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, reeds voor de derde maal in functie van zijn Nederlandse broer als referentiepersoon.

Op dezelfde dag werd ook voor verzoekster een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse oom, dezelfde referentiepersoon.

Op 27 september 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) voor de derde maal de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de vader van verzoekster (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende de vader van verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 268 607 van 22 februari 2022 verwierp de Raad dit beroep.

Op 27 september 2021 nam de gemachtigde ook voor verzoekster de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing dienden de ouders namens verzoekster een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 268 608 van 22 februari 2022 verwierp de Raad dit beroep.

Op 27 september 2021 gaf de gemachtigde aan de vader van verzoekster ook het bevel tot terugbrenging van verzoekster (bijlage 38).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

wordt aan O., M. geboren te B., op [...]1968 van Marokkaanse nationaliteit, verblijvende te D. bevel gegeven de genaamde O., H., geboren te A., op [...]2017, van Marokkaanse nationaliteit verblijvende te D., binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is of alwaar zij legaal kan binnenkomen en verblijven.

REDEN VAN MAATREGEL:

Wettelijke basis: artikel 7, 1.2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Bij het nemen van het bevel tot terugbrenging wordt rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het verblijf kan aan betrokkene, overeenkomstig de aanvraag van 2 04 2021 niet worden toegestaan Betrokkene kan immers niet beschouwd worden als een ander gezinslid die reeds ten laste was van in het land van herkomst of reeds deel uitmaakte van in het land van herkomst, van de Nederlander R. A. Derhalve hoeft zij geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot verblijf in België. Het recht op vrij verkeer van de oom R. A. heeft geen uitstaans met het verblijf van de minderjarige.

Betrokkene behoort als minderjarige tot het gezin van haar ouders Haar vader heeft ook een vergemakkelijkte toegang gevraagd om zich bij zijn broer te kunnen vestigen, maar blijkt niet aan de voorwaarden te voldoen. Haar moeder verblijft illegaal in België Betrokkene kan aldus gezamenlijk met haar ouders het gezinsleven elders verder zetten Dit bevel hoeft een volwaardig gezinsleven met de ouders helemaal niet in de weg te staan, wel integendeel Door gezamenlijk met haar ouders het land te verlaten alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven, zou het kind voor het eerst in haar leven omringd zijn door twee ouders die legale bewoners zijn van hun land Dit kan de mogelijkheden van het gezin, alsook de ontplooiingskansen van de minderjarige alleen maar ten goede komen. Ten slotte blijkt nergens uit het dossier dat enige medische situatie van het kind deze beslissing in de weg zou staan.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel tot terugbrenging af.”

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“1. Theoretische beschouwing

7.-De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

2. Concrete toepassing

8.-In casu heeft verwerende partij het bestreden bevel niet op een afdoende manier gemotiveerd. Verwerende partij diende in principe overeenkomstig artikel 74/16, §2 van de Vreemdelingenwet te onderzoeken of er garanties bestaan in het land van herkomst qua opvang en tenlasteneming naar het land waarnaar verzoekster zou moeten terugkeren.

Artikel 74/16, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties."

Nergens blijkt uit de beslissing dat verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden. Meer nog, verwerende partij heeft zich enkel gesteund op het feit dat de betrokkene niet beschouwd kan worden al een ander gezinslid die reeds ten laste was van de referentiepersoon.

Vooraleer een uitwijzingsbeslissing te nemen, moet verwerende partij altijd rekening houden met het hoger belang van het kind overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wat in casu niet gebeurd is.

Verzoekster is op een duurzame wijze verankerd in België, aangezien zij hier is geboren en sedertdien onafgebroken verblijft in het Rijk. Het is manifest duidelijk dat de verwijdering van het kind naar een ander land absoluut niet in het belang is van het kind.

Verwerende partij heeft op geen enkele manier rekening gehouden met het belang van het kind, doordat zij geen onderzoek heeft verricht naar de specifieke omstandigheden. Zo heeft zij geen rekening gehouden met het feit dat de minderjarige hier in België is geboren, en overigens geen enkele band zou hebben met haar land van herkomst. Daarnaast is het kind schoolgaand.

Dat nergens uit de beslissing van het bevel tot terugbrenging blijkt dat verwerende partij overeenkomstig artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet heeft onderzocht of er voldoende garanties bestaan dat de minderjarige in het land van herkomst zal opgevangen en ten laste zal genomen worden.

Doordat verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan overeenkomstig artikel 74/16, §2 van de Vreemdelingenwet, moet geoordeeld worden dat het bevel tot terugbrenging een schending van de materiële en formele motiveringsplicht met zich meebrengt.

9.-In de veronderstelling dat het kind naar het land van herkomst gerepatrieerd wordt, maakt dit een manifeste inbreuk uit van het artikel 3 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag dewelke het belang van het kind waarborgt.

Dat de referentiepersoon een Unieburger is, waardoor het niet valt uit te sluiten dat artikel 3 Kinderrechtenverdrag directe werking kan hebben wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht (zie RvV nr. 97.183 van 21-02-2013, RvV nr. 123.160 van 28-04-2014 en RvV nr. 121.015 van 20-03-2014).

Het is uiteraard in het belang van het kind dat zij wettig kan verblijven in België. Bovendien is het ook haar keuze/beslissing niet geweest om niet legaal in het Rijk te leven, daar zij hier geboren is. De omstandigheden waarin zij zich thans bevindt, hebben zich buiten haar wil voorgedaan.

Dat indien eerste verzoekster gerepatrieerd zou worden naar het land van herkomst, waar zij totaal geen banden mee heeft, een schending zou uitmaken van het artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en allesbehalve in het belang is van het kind. Bovendien moet verwerende partij onderzoeken of de terugbrenging naar haar herkomstland de nodige bescherming en zorg met zich zal meebrengen die noodzakelijk is voor het welzijn van de minderjarige.

10.-Bovendien verwijst verwerende partij in de beslissing houdende het bevel tot terugbrenging enkel en alleen naar artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit, dewelke als volgt luidt:

"Behoudens bijzondere beslissing van de (Minister) of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is. Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38. "

Doordat verwerende partij louter naar dit artikel verwijst, wordt er op geen enkele manier duidelijk gemaakt wat de rechtsgrond is waarop de wettelijke vertegenwoordiger van verzoekster een bevel tot terugbrenging krijgt.

De motivering is hier bijgevolg gebrekkig en schendt het motiveringsbeginsel omdat verwerende partij niet afdoende specificeert op welke rechtsgrond verwerende partij zich baseert.

Dat het bevel tot terugbrenging in strijd is met de artikelen 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, alsook een schending impliceert van de motiveringsplicht en dient vernietigd te worden. Dat dit middel ernstig en gegrond is."

Na een theoretische uiteenzetting over de formele en materiële motiveringsplicht stelt verzoekster dat de gemachtigde niet op een afdoende manier heeft gemotiveerd over artikel 74/16, § 2 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de gemachtigde had moeten onderzoeken of er garanties bestaan in het land van herkomst qua opvang en tenlasteneming. Nu dit niet is gebeurd, acht verzoekster de materiële en formele motiveringsplicht geschonden. Volgens verzoekster heeft de gemachtigde zich enkel gesteund op het feit dat zij niet kan beschouwd worden als een ander gezinslid die reeds ten laste was van de referentiepersoon. Vervolgens wijst verzoekster op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel met het hoger belang van het kind moet rekening gehouden worden. Verzoekster stipt aan dat ze duurzaam in België is verankerd nu ze hier is geboren, onafgebroken in het Rijk verblijft en haar verwijdering naar een ander land absoluut niet in haar belang is. Volgens verzoekster heeft de gemachtigde niet met haar belang rekening gehouden nu geen onderzoek werd verricht naar de specifieke omstandigheden, nl. dat ze in België is geboren, geen enkele band heeft met haar herkomstland en schoolgaand is.

Verder voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag dat het hoger belang van het kind waarborgt. Deze bepaling heeft volgens haar wel directe werking, nu het gaat om

een verblijfsprocedure die een omzetting vormt van het Unierecht. Verzoekster acht het evident dat het in haar belang is dat ze wettig kan verblijven in België en het is niet haar keuze geweest om illegaal in België te leven, nu zij hier is geboren. Een repatriëring naar haar herkomstland acht verzoekster in strijd met artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. De gemachtigde had moeten onderzoeken of een terugbrenging de nodige bescherming en zorg met zich zal meebrengen, die noodzakelijk is voor het welzijn van de minderjarige. In het laatste onderdeel van het eerste middel stelt verzoekster dat de gemachtigde enkel naar artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit heeft verwezen als rechtsgrond. Door alleen naar dit artikel te verwijzen zou niet zijn duidelijk gemaakt op welke rechtsgrond de beslissing steunt. Verzoekster ziet hierin een schending van de motiveringsplicht.

In eerste instantie stipt de Raad aan dat verzoekster heeft nagelaten om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet schendt. Om die reden is dit onderdeel van het middel reeds onontvankelijk. Bovendien blijkt dat deze bepaling onder het hoofdstuk valt van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen. Verzoekster is evenwel een begeleide minderjarige vreemdeling, namelijk door haar vader, die eveneens illegaal op het grondgebied verblijft en die thans de opdracht krijgt zijn dochter terug te brengen naar Marokko, land van hun gemeenschappelijke nationaliteit. Ten overvloede verblijft vermoedelijk ook de moeder van verzoekster illegaal op het Belgisch grondgebied, zoals blijkt uit de motieven van de voormelde bijlagen 20 en uit het administratief dossier.

De Raad wijst er verder op dat artikel 74/16, § 2 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op een verwijderingsbeslissing van “deze” minderjarige. Met “deze” minderjarige wordt blijkens artikel 74/16, § 1 van de Vreemdelingenwet ook duidelijk bedoeld op een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling. In casu kan verzoekster niet beschouwd worden als een niet-begeleide minderjarige, aangezien het bevel tot terugbrenging juist wordt opgelegd aan haar vader, die zich eveneens illegaal op het grondgebied bevindt. Bijgevolg kan verzoekster niet dienstig verwijzen naar het bepaalde in artikel 74/16, § 2 van de Vreemdelingenwet en moest de gemachtigde ook niet met die bepaling rekening houden. Ten overvloede ziet de Raad niet in waarom de zorg en opvang voor verzoekster niet door haar vader zouden kunnen opgenomen worden in geval van terugkeer naar Marokko.

Verzoekster heeft wel een punt dat de gemachtigde moet rekening houden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de gemachtigde moet rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. De Raad kan niet zonder meer aannemen dat een terugkeer van verzoekster met haar vader naar het herkomstland Marokko absoluut niet in haar belang zou zijn, noch dat de gemachtigde op geen enkele manier zou rekening gehouden hebben met haar hoger belang. De gemachtigde heeft aangaande het hoger belang van verzoekster gemotiveerd en gesteld dat zij als minderjarige tot het gezin van haar ouders behoort en dat door gezamenlijk met haar ouders het land te verlaten naar een land waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven, zij voor het eerst in haar leven omringd zou zijn door ouders die legale bewoners zijn van het land. De gemachtigde meent dat dit de mogelijkheden van het gezin, alsook de ontplooiingskansen van de minderjarige alleen maar ten goede kunnen komen. De gemachtigde motiveert tot slot dat nergens uit het dossier blijkt dat enige medische situatie de beslissing in de weg zou staan. De Raad acht de motieven niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig. Verzoekster betwist deze motieven ook niet concreet.

Waar verzoekster stelt dat geen rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden en geen onderzoek werd verricht, stelt de Raad vast dat de gemachtigde uitdrukkelijk verwijst naar het feit dat verzoekster niet kan beschouwd worden als een ander familielid dat reeds ten laste was in het land van herkomst of reeds deel uitmaakte in het land van herkomst van het gezin van haar Nederlandse oom. Hiermee verwijst de gemachtigde aldus naar de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) die dateert van dezelfde dag als het huidige bevel tot terugbrenging. De bestreden beslissing hangt aldus samen met de voormelde bijlage 20 en in die beslissing is in detail gemotiveerd waarom de gemachtigde tot de conclusie is gekomen dat niet blijkt dat verzoekster ten laste was in het herkomstland van haar Nederlandse oom, noch dat zij deel uitmaakte van zijn gezin. Het beroep tegen die beslissing heeft de Raad verworpen. De Raad meent dat omwille van de samenhang met de bijlage 20, die gelijktijdig met de huidige beslissing aan de wettelijke vertegenwoordiger van verzoekster werd ter kennis gebracht, de gemachtigde er niet toe gehouden is die motieven in de huidige beslissing te herhalen. In de bestreden beslissing wordt verder overigens wel verwezen naar de geboorteplaats van verzoekster in België, zodat ook daar mee rekening gehouden werd. Dat verzoekster geen enkele band heeft met haar herkomstland, kan niet geheel aangenomen worden aangezien zij er wel de nationaliteit

van draagt, evenals minstens ook haar vader. Verder is zij nog bijzonder jong, 4 jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing, dermate dat men hooguit van het schoolgaan in een kleuterklas kan spreken en verzoekster niet leerplichtig is. Door haar zeer jonge leeftijd kan ook redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich makkelijk kan aanpassen aan een andere leefomgeving, waar zij bovendien, zoals de gemachtigde stelt legaal zal kunnen verblijven, evenals haar ouders, hetgeen haar ontplooiingskansen ten goede zal komen.

Wat betreft artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag wijst de Raad erop dat de Raad van State stelt dat aan de bepalingen zoals artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag een directe werking moet worden ontzegd, zodat verzoekster de rechtstreekse schending van deze bepaling niet dienstig kan inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Verder blijkt dat supra reeds is uiteengezet dat de gemachtigde wel op redelijke wijze met het hoger belang van verzoekster heeft rekening gehouden in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Ten overvloede merkt de Raad op dat uiteraard verzoekster kan gevolgd worden dat zij gebaat is bij een legaal verblijf en dat het niet haar keuze is om illegaal op het grondgebied te verblijven. Echter, volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan het belang van het kind geen “troefkaart” zijn om elk kind, wiens levensomstandigheden er hierdoor op verbeteren, tot verblijf te moeten toelaten (EHRM 8 maart 2016, nr. 25960/13, I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk, §46; *“while the Court has held that the best interests of the child is a “paramount” consideration, it cannot be a “trump card” which requires the admission of all children who would be better off living in a Contracting State (see, for example, Berisha v. Switzerland, cited above, in which the Court found no violation of Article 8 even though the domestic courts accepted that it would be in the children’s best interests to remain in Switzerland.)”*).

Tot slot kan de Raad verzoekster niet volgen dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn omdat het enkel naar de rechtsgrond van artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit zou verwijzen. De gemachtigde heeft zowel naar artikel 7, 1, 2° van de Vreemdelingenwet verwezen als naar artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit. Op deze wijze is de rechtsgrond waarop de bestreden beslissing steunt wel degelijk duidelijk en afdoende gespecificeerd.

Een schending van de formele of materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 74/13 of 74/16 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag of van artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Zij licht het tweede middel toe als volgt:

“11.-Uit de houding van verweerster mag duidelijk blijken dat ze schromelijk tekort komt aan haar verplichtingen om als een redelijke en voorzichtige overheid te werk te gaan;

Bij de beoordeling van het dossier maakt verwerende partij geen enkele afweging tussen de belangen van verzoekende partij en het gezin enerzijds en het maatschappelijk belang anderzijds.

Verzoekster heeft al sinds haar geboorte in het Rijk redenen om ambtshalve ingeschreven te worden, gezien zij hier geboren is en schoolgaand is.

Het feit dat verweerster, na net niet op de vingers getikt te zijn geweest door de Raad, alweer op lichtzinnige wijze, een beslissing neemt, verschalkt het rechtmatige vertrouwen die verzoekster in de overheid mag stellen.

Verwerende stelt in haar bestreden beslissing evenmin dat verzoekende partij een verzoek om machtiging heeft ingediend bij de gemeente, alwaar zij verblijft in toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat deze elementen niet in rekening worden gebracht bij de belangenafweging die door verwerende partij werd gevoerd.

Het komt dan voor verzoekende partij dat het bevel tot terugbrenging kennelijk onredelijk en disproportioneel is.

12.-Bovendien schendt verwerende partij door haar foutief handelen het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Het zorgvuldigheidsbeginsel als van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; RvS. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvV arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

13.-In casu is verwerende partij omwille van het gebrekkige onderzoek onzorgvuldig en nalatig geweest. Doordat er in de beslissing houdende het bevel tot terugbrenging geen rekening werd genomen met artikel 74/16, §2 van de Vreemdelingenwet heeft verwerende partij haar beslissing op een onzorgvuldige wijze genomen.

Zoals reeds aangehaald heeft verwerende partij een verwijzing gemaakt naar de situatie van de minderjarige in zijn thuisland, laat staan dat verwerende partij enig onderzoek heeft uitgevoerd. Bovendien heeft verwerende partij in haar motivering op geen enkel manier verwezen naar de dienstige stukken in het administratief dossier en gemotiveerd waarom deze stukken niet voldoende zouden zijn om haar afhankelijkheidssituatie te bewijzen? Door te stellen dat verzoekster als minderjarige tot het gezin van haar ouders behoort, slaagt kant noch wal.

Verwerende partij beweert met standaardmotiveringen dat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon niet werd aangetoond, quod certa non.

Dergelijke nalatigheid houdt op zich een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat dit middel ernstig en gegrond is"

14.-In elke beslissing die mogelijk het recht op gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRM schendt, zoals hierboven aangehaald, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Vervolgens beperkt artikel 8, 2° EVRM de macht van de staat door te bepalen:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu speelt het gezinsleven van verzoekster zich hier in België af. De banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Verwerende partij moest nagaan of de banden tussen verzoekster en haar oom dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Dat verzoekster duidelijk aantoonst dat zij afhankelijk is van haar oom en dat zij hechte banden heeft met hem, zodat een bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Dit blijkt overigens duidelijk uit de aangebrachte stukken en het feit dat verzoekster gedurende een lange tijd een afhankelijkheidsrelatie heeft met de referentiepersoon en zij wel degelijk deel uitmaakt van het gezin. Daarnaast is verzoekster een schoolgaande kind en vormt het onderwijs een onderdeel van het privéleven die beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

Verwerende partij gaat zeer kort door de bocht wanneer zij stelt dat het gezin elders het gezinsleven kan verderzetten. Meer nog, de motieven van verweerster zijn absoluut niet ernstig. Dat verwerende partij door dergelijke stelling te nemen, de rechten van verzoekster alsook die van de vader en oom, manifest worden geschonden.

Dat verwerende partij op geen enkele manier rekening heeft gehouden met artikel 8 EVRM.

Het recht op gezinsleven en het hoger belang van verzoekster zijn door de bestreden beslissing manifest geschonden. Het middel is ontvankelijk en gegrond en derhalve dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

Verzoekster stipt in het tweede middel aan dat de gemachtigde onredelijk en onvoorzichtig is te werk gegaan nu geen enkele afweging is gemaakt tussen haar belangen en het maatschappelijk belang. Opnieuw stipt ze aan dat ze in het Rijk is geboren en schoolgaand is. Verder wordt ook niet verwezen naar het feit dat verzoekster ondertussen een aanvraag heeft ingediend op basis van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Nu die elementen niet in rekening werden gebracht, komt het verzoekster voor dat de beslissing kennelijk onredelijk en disproportioneel is. Verder voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel omdat geen rekening is gehouden met artikel 74/16, § 2 van de Vreemdelingenwet. Zo werd in de beslissing niet verwezen naar de stukken in het dossier en niet gemotiveerd waarom die stukken niet zouden voldoen om de afhankelijkheidssituatie te bewijzen. Volgens verzoekster slaat het kant noch wal dat zij tot het gezin van haar ouders behoort. Enkel met standaardmotiveringen beweert de gemachtigde dat de afhankelijkheidsrelatie tussen haar en de referentiepersoon niet is aangetoond. In een laatste onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Ze stipt aan dat haar gezinsleven zich in België afspeelt en wijst erop dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin slechts worden gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond. Bijgevolg had de gemachtigde moeten nagaan of de banden tussen haar en haar Nederlandse oom dermate hecht zijn dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Verzoekster acht die banden aangetoond, zoals blijkt uit de aangebrachte stukken, uit haar langdurige afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon waarmee ze wel een gezin vormt. Ze stipt ook aan school te volgen in België waarbij ze doelt op haar privéleven in ons land. De gemachtigde gaat aldus verzoekster kort door de bocht door te stellen dat het gezin elders het gezinsleven kan verderzetten. Op geen enkele manier werd rekening gehouden met artikel 8 van het EVRM en haar recht op een gezinsleven en haar hoger belang werden manifest geschonden.

Anders dan verzoekster stelt, heeft de Raad supra reeds gesteld dat de gemachtigde wel heeft rekening gehouden met het hoger belang van verzoekster en dit op een redelijke en zorgvuldige wijze. Er blijkt wel een afweging van belangen nu enerzijds werd gesteld dat verzoeksters aanvraag als ander familielid tot gezinshereniging met haar Nederlandse oom werd geweigerd omdat niet blijkt dat zij ten laste was van haar Nederlandse oom, noch dat zij deel uitmaakt van zijn gezin en dat het recht op vrij verkeer van de Nederlandse oom geen uitstaans heeft met het verblijf van verzoekster. Daarnaast heeft de gemachtigde oog gehad voor verzoeksters belangen door onder meer aan te stippen dat zij er belang bij heeft samen met haar ouders legaal in Marokko te verblijven, hetgeen haar ontplooiingskansen ten goede zal komen. Er blijkt inderdaad dat verzoekster in België is geboren en naar school gaat, doch zoals blijkt uit de bestreden beslissing was verzoekster amper vier jaar op het ogenblik van de beslissing, zodat zij nog niet leerplichtig was en door haar leeftijd nog zeer flexibel om zich aan een andere omgeving aan te passen. Er is van een lichtzinnige beslissing in het geheel geen sprake. Daargelaten de vraag of het correct is dat verzoekster bij de gemeente ondertussen een verzoek om verblijfsmachtiging had ingediend op grond van artikel 9 (bis) van de Vreemdelingenwet, ziet de Raad niet in waarom de gemachtigde hierover had moeten motiveren, aangezien een eventueel hangende aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft en niet verhindert dat een bevel om terugbrenging aan de wettelijke vertegenwoordiger van verzoekster wordt afgegeven. Verder kan evenmin een onzorgvuldig handelen aangenomen worden op grond van

het feit dat geen rekening werd gehouden met artikel 74/16, § 2 van de Vreemdelingenwet dat thans niet aan de orde is.

Waar verzoekster stelt dat in de motivering niet is verwezen naar de stukken van het administratief dossier waaruit haar afhankelijkheidssituatie ten aanzien van haar oom zou moeten blijken, verwijst de Raad naar hetgeen hij supra heeft gesteld. In geen geval kan de Raad aannemen dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft gemotiveerd dat verzoekster tot het gezin van haar ouders behoort, gezien de motieven dienaangaande in de bijlage 20, waarvan verzoekster kennis had op hetzelfde ogenblik als de bestreden beslissing. Noch de bijlage 20, noch de thans bestreden beslissing steunen op standaardmotiveringen.

Wat betreft het middel gesteld op artikel 8 van het EVRM, licht verzoekster zelf toe dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin pas worden gelijkgesteld met een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond. De Raad heeft zijn arrest nr. 268 608 van 22 februari 2022 (aangaande de bijlage 20 voor verzoekster) reeds vastgesteld dat op correcte wijze in de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van haar Nederlandse oom. De Raad volgde verzoekster in dat beroep niet dat uit de voorgelegde stukken kan blijken dat haar lange afhankelijkheidsrelatie of hechte banden met de Nederlandse oom zijn aangetoond, noch dat zij werkelijk deel uitmaakt van het gezin van haar Nederlandse oom. Die motieven dienden thans niet in het bevel tot terugbrenging herhaald te worden. De Raad meent dan ook dat het motief in de huidige bestreden beslissing dat verzoekster met haar ouders haar gezinsleven elders (zijnde in het herkomstland) kan voortzetten niet kort door de bocht is, noch onzorgvuldig of kennelijk onredelijk.

Waar verzoekster wijst op haar privéleven, met name het feit dat zij in België schoolgaand is en onderwijs daarvan deel uitmaakt, wijst het feit dat verzoekster als vierjarig kind naar de kleuterklas gaat volgens de Raad niet op een dermate sterk privéleven in België dat er van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM sprake is. In dat geval diende de gemachtigde dan ook niet tot een belangenafweging in het licht van die verdragsbepaling over te gaan wat betreft het privéleven.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES

